Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

19. september 2018 *

»Præjudiciel forelæggelse – præjudiciel forelæggelse efter hasteproceduren – retligt samarbejde i straffesager – direktiv (EU) 2016/343 – uskyldsformodning – offentlige henvisninger om skyld – retsmidler – kontrolprocedure vedrørende lovligheden af tvangsforanstaltningen varetægtsfængsling«

I sag C-310/18 PPU,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Spetsializiran nakazatelen sad (særlig domstol i straffesager, Bulgarien) ved afgørelse af 11. maj 2018, indgået til Domstolen den samme dag, i straffesagen mod

Emil Milev,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, R. Silva de Lapuerta, og dommerne J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev, S. Rodin (refererende dommer) og E. Regan,

generaladvokat: M. Wathelet,

justitssekretær: fuldmægtig R. Șereș,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 11. juli 2018, efter at der er afgivet indlæg af:

– Emil Milev, som selvmøder,

– den nederlandske regering ved M.K. Bulterman, som befuldmægtiget,

– Europa-Kommissionen ved R. Troosters og Y. Marinova, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 7. august 2018,

afsagt følgende

* Processprog: bulgarsk.

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 3, artikel 4, stk. 1, og artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/343 af 9. marts 2016 om styrkelse af visse aspekter af uskyldsformodningen og retten til at være til stede under retssagen i straffesager (EUT 2016, L 65, s. 1), sammenholdt med 16. og 48. betragtning dertil samt artikel 47 og 48 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).

2 Anmodningen er blevet indgivet under en straffesag mod Emil Milev vedrørende opretholdelsen af hans varetægtsfængsling.

Retsforskrifter

EU-retten

3 Følgende fremgår af tiende betragtning til direktiv 2016/343:

»Ved at fastsætte fælles minimumsregler om beskyttelse af mistænktes og tiltaltes proceduremæssige rettigheder har dette direktiv til formål at styrke medlemsstaternes tillid til hinandens strafferetlige systemer og således at lette gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager. Sådanne fælles minimumsregler kan tillige fjerne hindringer for borgernes frie bevægelighed på hele medlemsstaternes område.«

4 16. betragtning til dette direktiv har følgende ordlyd:

»Der vil foreligge en krænkelse af uskyldsformodningen, hvis der i offentlige udtalelser fra offentlige myndigheder eller i andre retsafgørelser end dem, der omhandler skyldsspørgsmålet, henvises til en mistænkt eller tiltalt som skyldig, så længe denne persons skyld ikke er bevist i overensstemmelse med loven. Sådanne udtalelser og retsafgørelser bør ikke afspejle den opfattelse, at den pågældende person er skyldig. Dette bør ikke berøre handlinger fra anklagemyndigheden, der har til formål at bevise den mistænktes eller tiltaltes skyld, såsom anklageskriftet, og berører ikke retsafgørelser, hvorved en betinget dom får virkning, såfremt retten til et forsvar overholdes. Dette bør heller ikke berøre de foreløbige afgørelser af proceduremæssig art, som er truffet af retslige eller andre kompetente myndigheder, og som er baseret på mistanke eller på elementer af belastende beviser, såsom afgørelser om varetægtsfængsling, forudsat at sådanne afgørelser ikke henviser til den mistænkte eller tiltalte som skyldig. Inden der træffes en foreløbig afgørelse af proceduremæssig art, er den kompetente myndighed måske nødt til forinden at kontrollere, at der er tilstrækkelige elementer af belastende beviser mod den mistænkte eller tiltalte til at begrunde den pågældende afgørelse, og afgørelsen vil kunne indeholde henvisninger til disse elementer.«

5 48. betragtning til det nævnte direktiv er affattet således:

»Da der ved dette direktiv fastsættes minimumsregler, bør medlemsstaterne kunne udvide de rettigheder, der er fastlagt i dette direktiv, og fastsætte et højere beskyttelsesniveau. Dette beskyttelsesniveau, der fastsættes af medlemsstaterne, bør aldrig være lavere end de standarder, der er fastsat i chartret eller [konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950] som fortolket af Domstolen og Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.«

6 Det samme direktivs artikel 1 med overskriften »Genstand« bestemmer:

»Dette direktiv fastlægger fælles minimumsregler vedrørende:

a) visse aspekter af uskyldsformodningen i straffesager

b) retten til at være til stede under retssagen i straffesager.«

7 Artikel 2 i direktiv 2016/343, der har overskriften »Anvendelsesområde«, bestemmer:

»Dette direktiv finder anvendelse på fysiske personer, der er mistænkte eller tiltalte i straffesager. Det finder anvendelse på alle stadier i straffesagerne fra det tidspunkt, hvor en person mistænkes eller tiltales for at have begået en strafbar handling eller en påstået strafbar handling, indtil afgørelsen om den endelige fastsættelse af, hvorvidt denne person har begået den pågældende strafbare handling, er blevet endelig.«

8 Følgende fremgår af det pågældende direktivs artikel 3 med overskriften »Uskyldsformodning«:

»Medlemsstaterne sikrer, at mistænkte og tiltalte anses for uskyldige, indtil deres skyld er bevist i overensstemmelse med loven.«

9 Det nævnte direktivs artikel 4, som har overskriften »Offentlige henvisninger om skyld«, bestemmer følgende i stk. 1:

»Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at en mistænkt eller tiltalt i offentlige udtalelser fra offentlige myndigheder og i andre retsafgørelser end dem, der omhandler skyldsspørgsmålet, ikke omtales som skyldig, så længe denne persons skyld ikke er bevist i overensstemmelse med loven. Dette berører ikke handlinger fra anklagemyndigheden, der har til formål at bevise den mistænktes eller tiltaltes skyld, og foreløbige afgørelser af proceduremæssig art, som er truffet af retslige eller andre kompetente myndigheder, og som er baseret på mistanke eller belastende beviser.«

10 Det samme direktivs artikel 10 med overskriften »Retsmidler« bestemmer:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at mistænkte og tiltalte råder over et effektivt retsmiddel, hvis deres rettigheder i medfør af dette direktiv er blevet tilsidesat.

2. Uden at det berører nationale regler og systemer, om hvilket bevismateriale der kan anvendes under retssagen, sikrer medlemsstaterne ved bedømmelsen af forklaringer, der er afgivet af mistænkte eller tiltalte, eller af beviser, der er indhentet, i strid med retten til ikke at udtale sig eller retten til ikke at inkriminere sig selv, at retten til et forsvar og en retfærdig rettergang respekteres.«

Bulgarsk ret

11 Under overskriften »Varetægtsfængsling« bestemmer artikel 63 i Nakazatelno protsesualen kodeks (strafferetsplejeloven, herefter »NPK«) i stk. 1:

»Foranstaltningen »varetægtsfængsling« kan træffes, når der er begrundet mistanke om, at den sigtede har begået en lovovertrædelse […]«

12 NPK's artikel 64 vedrørende vedtagelse af tvangsforanstaltningen »varetægtsfængsling« før hovedforhandlingen bestemmer i stk. 4:

»Retten vedtager tvangsforanstaltningen »varetægtsfængsling«, når de i artikel 63, stk. 1, omhandlede betingelser er opfyldt […]«

13 NPK's artikel 65 bestemmer i stk. 1 og 4, at den sigtede, over for hvem den tvangsmæssige foranstaltning »varetægtsfængsling« er iværksat, på ethvert tidspunkt forud for retssagen kan anmode om en genvurdering af denne. Retten kontrollerer så, om alle grundene til vedtagelsen af denne foranstaltning, herunder den begrundede mistanke om, at den sigtede havde begået den pågældende strafbare handling, fortsat er til stede.

Hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

14 I forbindelse med en efterforskning af et røveri begået i 2008 i en forretning i Sofia (Bulgarien) blev Emil Milev mistænkt for at være en af gerningsmændene. Han blev dog ikke sigtet.

15 Den 31. juli 2009 blev denne efterforskning sat i bero, uden at nogen mistænkt var blevet identificeret.

16 Den forelæggende ret har forklaret, at Emil Milev er genstand for to andre verserende straffesager.

17 I den første af disse sager vedrørende et røveri af en bank har den forelæggende ret anført, at en bulgarsk ret afslog at varetægtsfængsle Emil Milev, fordi vidneudsagnene fra anklagemyndighedens hovedvidne, BP, ikke var troværdige. Der er endnu ikke blevet truffet nogen retslig afgørelse om realiteten i den nævnte sag.

18 I den anden sag, som omhandler ledelsen af en organiseret og bevæbnet kriminel gruppe med henblik på at begå røverier, inden for rammerne af hvilken BP ligeledes er anklagemyndighedens hovedvidne, har den forelæggende ret forklaret, at Emil Milev var fængslet den 24. november 2013 til den 9. januar 2018, hvor han blev frifundet for alle anklager mod ham, fordi BP's vidneudsagn ikke blev betragtet som troværdige af den bulgarske ret. Han blev dog ikke løsladt.

19 Den 11. januar 2018 blev sagen om det i 2008 begåede røveri genåbnet. BP blev på ny afhørt som vidne.

20 Den samme dag blev Emil Milev arresteret med henblik på at give møde ved den retsinstans, der skulle træffe afgørelse om hans eventuelle varetægtsfængsling.

21 I første instans blev anklagerens anmodning om varetægtsfængsling af Emil Milev imødekommet, fordi vidnet BP's forklaringer »umiddelbart« var troværdige. I anden instans blev varetægtsfængslingen stadfæstet på grundlag af de detaljerede forklaringer, BP havde afgivet, og fordi vidnet kunne ifalde strafansvar for falsk forklaring. Ifølge den forelæggende ret undersøgte de to retter, der var forelagt sagen, forklaringerne fra BP hver for sig uden at sammenligne dem med andre for Emil Milev diskulperende elementer. I øvrigt har de pågældende retter ikke truffet afgørelse om de af sidstnævntes advokat på hans vegne fremsatte anbringender.

22 Den forelæggende ret har gjort opmærksom på, at retten i første instans ved prøvelsen af opretholdelsen af foranstaltningen i form af fængsling var af den opfattelse, at en detaljeret analyse af beviserne ikke var nødvendig, hvorfor den udelukkende undersøgte BP's forklaringer. Den sidstnævnte ret var også af den opfattelse, at varetægtsfængslingen af Emil Milev kunne opretholdes på grundlag af de belastende beviselementer, der havde en relativ beviskraft. Retten i anden instans stadfæstede denne

vurdering efter en meget generel undersøgelse af forklaringerne og efter at have konstateret, at beviselementerne »selv om de er sparsomme […], støtter den vurdering, at der kan rejses sigtelse […], [og at] de ikke dementeres af andre beviselementer«.

23 Under den anden prøvelse af foranstaltningen i form af varetægtsfængsling var retten i anden instans af den opfattelse, at forklaringerne og beviselementerne i sagen i henhold til NPK, som ændret, ikke skulle undergives en indgående, men meget generel undersøgelse, hvorefter det var tilstrækkeligt at fastslå, at der bestod en generel sandsynlighed og en mistanke om, at Emil Milev var meddelagtig i den pågældende strafbare handling.

24 Den forelæggende ret har bemærket, at de af den sigtedes advokat fremsatte anbringender vedrørende partiskheden, og den manglende troværdighed i BP's forklaringer ikke blev gjort til genstand for en kontradiktorisk undersøgelse af retten i anden instans, som desuden ikke traf afgørelse om disse anbringender.

25 Den forelæggende ret har forklaret, at den har modtaget en anmodning fra Emil Milev om at efterprøve lovligheden af hans varetægtsfængsling.

26 Den forelæggende ret har gjort opmærksom på, at Emil Milev er af den opfattelse, at den i national lovgivning fastsatte betingelse, hvorefter der ved vedtagelsen og opretholdelsen af en foranstaltning i form af varetægtsfængsling skal være »begrundet mistanke« om, at den sigtede har begået en strafbar handling, skal fortolkes som defineret i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 30. august 1990, Fox, Campbell og Hartley mod Det Forenede Kongerige (CE:ECHR:1990:0830JUD001224486). Han har således gjort gældende, at denne betingelse forudsætter tilstedeværelsen af objektive oplysninger, som ville overbevise en objektiv iagttager om, at den pågældende person sandsynligvis begik forbrydelsen. Emil Milev har også fremsat konkrete argumenter vedrørende vidnet BP's manglende troværdighed, og hans advokat har indgivet en række anmodninger for at indsamle beviser med henblik på at undersøge troværdigheden af BP's forklaringer.

27 Den forelæggende ret har bemærket, at den gældende nationale lovgivning og retspraksis har udviklet sig inden for dette område.

28 Som følge heraf er der blevet udviklet en ny national retspraksis vedrørende undersøgelsen af »begrundet mistanke«, i henhold til hvilken den påkendende ret både forud for og i løbet af retssagen skal træffe afgørelse efter at have fået »umiddelbar« og ikke detaljeret kendskab til beviselementerne.

29 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at afgørelserne om at opretholde en varetægtsfængsling udgør »foreløbige afgørelser af proceduremæssig art« som omhandlet i artikel 4, stk. 1, andet punktum, i direktiv 2016/343, som også har visse karaktertræk til fælles med afgørelser, der »omhandler skyldsspørgsmålet« som omhandlet i bestemmelsens første punktum.

30 Som følge heraf ønsker den forelæggende ret ligeledes oplyst, hvad kontrolniveauet for de væsentligste belastende beviselementer skal være, og i hvilket omfang den skal give et klart og konkret svar på den sigtedes argumenter med hensyn til de elementer af retten til forsvar, der er omhandlet i artikel 10 i direktiv 2016/343 og chartrets artikel 47, stk. 1. Endelig ønsker den forelæggende ret oplyst, om den omstændighed, at det af 16. betragtning til dette direktiv fremgår, at en foreløbig afgørelse af proceduremæssig art »vil kunne indeholde henvisninger« til belastende beviselementer, betyder, at elementerne kan gøres til genstand for en kontradiktorisk retsforhandling ved retten, eller at sidstnævnte kun må nævne dem.

31 På denne baggrund har Spetsializiran nakazatelen sad (særlig domstol i straffesager, Bulgarien) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1) Er en national retspraksis, hvorefter opretholdelsen af tvangsforanstaltningen »varetægtsfængsling« (fire måneder efter den sigtedes anholdelse) er betinget af tilstedeværelsen af »begrundet mistanke«, forstået som en ren »umiddelbar« konstatering af, at den sigtede kan have begået den pågældende strafbare handling, forenelig med artikel 3, artikel 4, stk. 1, andet punktum, artikel 10, 16. betragtning, fjerde og femte punktum, og 48. betragtning til direktiv 2016/343 samt artikel 47 og 48 i chartret?

Eller, hvis det ikke er tilfældet, er en national retspraksis, hvorefter »begrundet mistanke« forstås som en stor sandsynlighed for, at den sigtede har begået den pågældende forbrydelse, forenelig med ovennævnte bestemmelser?

2) Er en national retspraksis, som pålægger den ret, som skal træffe afgørelse om en anmodning om ændring af en allerede vedtaget tvangsforanstaltning i form af en »varetægtsfængsling«, at begrunde sin afgørelse uden at sammenligne såvel diskulperende som belastende beviselementer, selv om den sigtedes forsvarer har fremført argumenter herom – og hvor den eneste grund til denne begrænsning er, at dommeren skal forblive upartisk i tilfælde af, at denne sag vil blive tildelt ham med henblik på realitetsbehandling – forenelig med artikel 4, stk. 1, andet punktum, og artikel 10 i direktiv 2016/343 samt 16. betragtning, fjerde og femte punktum, og 48. betragtning hertil og chartrets artikel 47?

Eller, hvis det ikke er tilfældet, er en national retspraksis, hvorefter retten foretager en mere detaljeret og præcis undersøgelse af beviselementerne og giver et klart svar på den sigtedes forsvarers argumenter, selv om retten i så fald risikerer at være ude af stand til at undersøge sagen eller afsige en endelig afgørelse vedrørende skyldsspørgsmålet, hvis nævnte sag bliver tildelt den med henblik på realitetsbehandling – hvilket ville kræve, at en anden dommer undersøger sagens realitet – forenelig med ovennævnte bestemmelser?«

Om den præjudicielle hasteprocedure

32 Den forelæggende ret har anmodet om, at nærværende præjudicielle forelæggelse undergives den præjudicielle hasteprocedure, der er fastsat i artikel 107 i Domstolens procesreglement.

33 Til støtte for sin anmodning har retten anført, at Emil Milev i øjeblikket er varetægtsfængslet, og at den på grundlag af Domstolens besvarelse vil afgøre spørgsmålet om lovligheden af forlængelsen af foranstaltningen i form af fængsling.

34 I denne henseende skal det for det første fremhæves, at denne præjudicielle forelæggelse vedrører fortolkningen af direktiv 2016/343, der henhører under bestemmelserne i afsnit V i tredje del af EUF-traktaten om området med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Den kan derfor undergives den præjudicielle hasteprocedure.

35 Hvad for det andet angår kriteriet om den hastende karakter skal der i henhold til Domstolens praksis tages hensyn til den omstændighed, at den i hovedsagen omhandlede person på nuværende tidspunkt er frihedsberøvet, og at hans fortsatte frihedsberøvelse afhænger af løsningen af tvisten i hovedsagen (dom af 28.7.2016, JZ, C-294/16 PPU, EU:C:2016:610, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).

36 I det foreliggende tilfælde fremgår det af de oplysninger, der er blevet fremlagt af den forelæggende ret, og som er gengivet i denne doms præmis 19-25, at Emil Milev på nuværende tidspunkt er frihedsberøvet, og at hans fortsatte frihedsberøvelse afhænger af Domstolens afgørelse, for så vidt som Domstolens svar på de forelagte spørgsmål kan indebære, at den pågældende løslades straks (jf. i denne retning dom af 22.12.2017, Ardic, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, præmis 59).

37 Under disse omstændigheder har Domstolens Første Afdeling den 5. juni 2018 efter forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten besluttet at efterkomme den forelæggende rets anmodning om, at den præjudicielle forelæggelse undergives den præjudicielle hasteprocedure.

Om de præjudicielle spørgsmål

38 Med sine spørgsmål, der skal behandles samlet, ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 3, artikel 4, stk. 1, og artikel 10 i direktiv 2016/343, sammenholdt med 16. og 48. betragtning til dette direktiv samt chartrets artikel 47 og 48, skal fortolkes således, at når en national ret undersøger, om der i henhold til den nationale lovgivning foreligger »begrundet mistanke« om, at en person har begået en strafbar handling, som opretholdelsen af varetægtsfængslingen afhænger af, kan denne ret begrænse sig til at fastslå, at denne person »umiddelbart« kan have begået denne strafbare handling, eller den nævnte ret skal undersøge, om der er en stor sandsynlighed for, at den nævnte person har begået den nævnte strafbare handling. Den nationale ret ønsker også oplyst, om disse bestemmelser skal fortolkes således, at en national ret, der træffer afgørelse om en anmodning om ændring af en foranstaltning i form af varetægtsfængsling, kan begrunde sin afgørelse uden at sammenligne såvel diskulperende som belastende beviselementer, eller om denne ret skal foretage en mere detaljeret og præcis undersøgelse af elementerne og give et klart svar på de argumenter, der er blevet fremsat af den fængslede person.

39 Indledningsvis skal det bemærkes, at artikel 2 i direktiv 2016/343 fastsætter, at direktivet finder anvendelse på fysiske personer, der er mistænkte eller tiltalte i straffesager, på alle stadier i straffesagerne fra det tidspunkt, hvor en person mistænkes eller tiltales for at have begået en strafbar handling eller en påstået strafbar handling, indtil afgørelsen om den endelige fastsættelse af, hvorvidt denne person har begået den pågældende strafbare handling, er blevet endelig.

40 Eftersom den forelæggende ret skal tage stilling til lovligheden af opretholdelsen af den varetægtsfængsling, der er truffet afgørelse om i forbindelse med en straffesag mod Emil Milev, fordi der er begrundet mistanke om, at han har begået en strafbar handling, skal det bemærkes, at direktiv 2016/343 finder anvendelse på Emil Milev og denne nationale sag.

41 Eftersom det dog ikke fremgår af forelæggelsesafgørelsen, at hovedsagen omhandler adgangen til effektive retsmidler som fastsat i artikel 10, stk. 1, i direktiv 2016/343 eller et af de emner, der er reguleret i dette direktivs artikel 10, stk. 2, er denne artikel ikke relevant for det svar, som Domstolen anmodes om at give i den foreliggende sag.

42 Hvad angår de andre bestemmelser i direktiv 2016/343, som den forelæggende ret har henvist til, skal det bemærkes, at direktivets artikel 3 fastsætter, at medlemsstaterne sikrer, at mistænkte og tiltalte anses for uskyldige, indtil deres skyld er bevist i overensstemmelse med loven.

43 I denne henseende bestemmer det nævnte direktivs artikel 4, stk. 1, at det tilkommer medlemsstaterne at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre bl.a., at en mistænkt eller tiltalt i andre retsafgørelser end dem, der omhandler skyldsspørgsmålet, ikke omtales som skyldig, så længe denne persons skyld ikke er bevist i overensstemmelse med loven uden at berøre handlinger fra anklagemyndigheden, der har til formål at bevise den mistænktes eller tiltaltes skyld, og foreløbige afgørelser af proceduremæssig art, som er truffet af retslige eller andre kompetente myndigheder, og som er baseret på mistanke eller belastende beviser.

44 Denne bestemmelse skal sammenholdes med 16. betragtning til direktiv 2016/343, hvorefter overholdelsen af uskyldsformodningen ikke berører afgørelser om varetægtsfængsling, forudsat at sådanne afgørelser ikke henviser til den mistænkte eller tiltalte som skyldig. Inden de retslige myndigheder træffer en foreløbig afgørelse af proceduremæssig art, er de i henhold til den samme betragtning først nødt til forinden at kontrollere, at der er tilstrækkelige elementer af belastende beviser mod den mistænkte eller tiltalte til at begrunde den pågældende afgørelse, og at denne kan indeholde henvisninger til disse elementer.

45 Det skal desuden bemærkes, at målet med direktiv 2016/343, som det fremgår af artikel 1 i og 9. betragtning til direktivet, er at fastlægge fælles minimumsregler vedrørende visse aspekter af uskyldsformodningen og retten til at være til stede under retssagen i straffesager.

46 Derudover fastlægger direktiv 2016/343, i overensstemmelse med tiende betragtning hertil, kun fælles minimumsregler om beskyttelse af mistænktes og tiltaltes proceduremæssige rettigheder med det formål at styrke medlemsstaternes tillid til hinandens strafferetlige systemer og således at lette gensidig anerkendelse af afgørelser i straffesager.

47 Som følge heraf kan det, under hensyn til den minimale karakter af den harmonisering, der forfølges med direktiv 2016/343, ikke fortolkes som værende et fuldstændigt og udtømmende instrument, som har til formål at fastsætte samtlige betingelser for vedtagelsen af en afgørelse om varetægtsfængsling.

48 Det følger af det ovenstående, at direktiv 2016/343 og navnlig dettes artikel 3 og artikel 4, stk. 1, inden for rammerne af straffesager ikke er til hinder for vedtagelsen af foreløbige afgørelser af proceduremæssig art som en afgørelse om opretholdelse af en foranstaltning i form af varetægtsfængsling iværksat af en retslig myndighed på grundlag af mistanker eller belastende beviselementer, forudsat at disse afgørelser ikke henviser til den fængslede person som skyldig. I øvrigt er sådanne spørgsmål, for så vidt som den forelæggende ret med sine spørgsmål ønsker oplyst, hvilke betingelser en afgørelse om varetægtsfængsling kan vedtages under og prøves, navnlig den grad af overbevisning, som den skal have vedrørende den strafbare handlings gerningsmand, den måde, hvorpå den skal undersøge de forskellige beviselementer på, og omfanget af den begrundelse, som den skal give som svar på de argumenter, der er fremsat for den, ikke reguleret i dette direktiv, men henhører alene under national ret.

49 Som følge heraf skal de præjudicielle spørgsmål besvares med, at artikel 3 og artikel 4, stk. 1, i direktiv 2016/343 skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for vedtagelsen af foreløbige afgørelser af proceduremæssig art som en afgørelse om opretholdelse af en foranstaltning i form af varetægtsfængsling, iværksat af en retslig myndighed på grundlag af mistanker eller belastende beviselementer, forudsat at disse afgørelser ikke henviser til den fængslede person som skyldig. Til gengæld regulerer dette direktiv ikke de betingelser, hvorunder afgørelserne om varetægtsfængsling kan vedtages.

Sagsomkostninger

50 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

Artikel 3 og artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/343 af den 9. marts 2016 om styrkelse af visse aspekter af uskyldsformodningen og retten til at være til stede under retssagen i straffesager skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for vedtagelsen

af foreløbige afgørelser af proceduremæssig art som en afgørelse om opretholdelse af en foranstaltning i form af varetægtsfængsling iværksat af en retslig myndighed på grundlag af mistanker eller belastende beviselementer, forudsat at disse afgørelser ikke henviser til den fængslede person som skyldig. Til gengæld regulerer dette direktiv ikke de betingelser, hvorunder afgørelserne om varetægtsfængsling kan vedtages.

Underskrifter